

Sygn. akt VIII C 431/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 12 stycznia 2023 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: Sędzia Bartek Męcina

protokolant: Justyna Osiewała- Wawrowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 grudnia 2022 roku w Ł.

sprawy z powództwa J. S.

przeciwko Towarzystwo (...) w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 3.314,85 zł (trzy tysiące trzysta czternaście złotych osiemdziesiąt pięć groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 14 lutego 2022 r. do dnia zapłaty,
2. oddala powództwo w pozostałej części,
3. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 669,14 zł (sześćset sześćdziesiąt dziewięć złotych czternaście groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 431/22

UZASADNIENIE

W dniu 7 kwietnia 2022 roku powódka J. S., reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, wytoczyła przeciwko Towarzystwu (...) w W. powództwo o zapłatę kwoty 4.667,85 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 17 stycznia 2022 roku do dnia zapłaty, ponadto wniosła o zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu pełnomocnik wyjaśnił, że w dniu 30 sierpnia 2021 roku doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzony został samochód marki S. (...) o nr rej. (...) stanowiący własność A. D.. Sprawca zdarzenia był ubezpieczony w zakresie OC u pozwanego. Szkoda miała całkowity charakter i z jej tytułu ubezpieczyciel wypłacił kwotę 4.600 zł, która została zaksięgowana na rachunku poszkodowanego po dniu zwrotu samochodu zastępczego. Wskazał, że na mocy umowy najmu z dnia 1 września 2021 roku poszkodowany wynajął auto zastępcze marki D. D. na okres od dnia 1 września do dnia 29 września 2021 roku za stawkę dobową 350 zł netto. Dodatkowo skorzystał z usługi podstawienia auta do klienta, odbioru auta od klienta, poza godzinami pracy. W związku z powyższym została wystawiona faktura na kwotę 12.828,90 zł. Po zgłoszeniu roszczenia pozwanemu zweryfikował on okres najmu do 21 dni oraz stawkę dobową do poziomu 105 zł netto i wypłacił kwotę 2.712,15 zł. Jednocześnie nie uznał kosztów podstawienia i odbioru pojazdu. W dalszej kolejności pełnomocnik wskazał, że oferta powódki miała konkurencyjny charakter i zapewniała bardzo dogodne warunki najmu dla poszkodowanego, a ujęte w umowie stawki miały rynkowy charakter. Podniósł, że powódka dochodzi roszczenia za uznany przez pozwanego 21-dniowy okres najmu po stawce 220 zł netto za dobę, za dalszy 5-dniowy okres po stawce 220 zł netto za dobę, a także kosztów za podstawienie i odbiór auta (344,40 zł). Pełnomocnik wyjaśnił ponadto, że powódka nabyła wierzycelność względem pozwanego w drodze umowy cesji.

(pozew k. 2-8)

W odpowiedzi na pozew pozwany, reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wniósł o jego oddalenie w całości oraz o zasądzenie od powódki zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pełnomocnik wyjaśnił, że uznany przez pozwanego 21-dniowy okres najmu obejmował czas od dnia jego rozpoczęcia (1.09) do dnia otrzymania przez poszkodowanego zawiadomienia o wystąpieniu szkody całkowitej i oferty odkupu uszkodzonego pojazdu (15.09) plus dodatkowe 7 dni na zagospodarowanie wraku (tj. do 22.09). Zwrócił uwagę, że z historii pojazdu wynika, że poszkodowany nie sprzedał wraku i podjął się naprawy, którą zakończył najpóźniej w dniu 22 września 2021 roku, albowiem dzień później pojazd przeszedł z wynikiem pozytywnym badanie okresowe. Odnośnie stawki za najem podniósł, że poszkodowanemu została przesłana propozycja zorganizowania auta zastępczego, z której ten zrezygnował i wynajął pojazd za stawkę ponad 3-krotnie wyższą. Jednocześnie wskazał, że w wypożyczalniach współpracujących z pozwanym nie występują dodatkowe opłaty za podstawienie i odbiór pojazdu, wobec czego roszczenie w tym zakresie nie zostało uznane.

(odpowiedź na pozew k. 58-59)

W toku procesu stanowiska stron nie uległy zmianie.

(pismo procesowe k. 85-93, k. 97-97v., protokół rozprawy k. 104)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 sierpnia 2021 roku doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód marki S. (...) o nr rej. (...), stanowiący własność A. D..

Sprawca wypadku posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego ubezpieczyciela.

(okoliczności bezsporne)

W dniu 1 września 2021 roku A. D. podpisał z powódką umowę najmu pojazdu zastępczego marki D. D.. Stawka dzienna najmu wyniosła 350 zł netto. Umowa przewidywała dodatkowe opłaty za podstawienie i odbiór pojazdu, w tym także poza godzinami pracy. W związku z umową poszkodowany upoważnił powódkę do rozliczenia szkody komunikacyjnej w TU, jak również do załatwienia wszystkich spraw związanych z najmem i odbioru odszkodowania z tego tytułu.

(upoważnienie k. 14, umowa najmu k. 15, cennik k. 17, okoliczności bezsporne)

Zaistniała szkoda została zgłoszona pozwanemu, który potwierdził ów fakt w piśmie z dnia 2 września 2021 roku. W jego treści znalazła się informacja, że w przypadku uszkodzenia pojazdu osoba, która utraciła możliwość korzystania z niego może ubiegać się o zwrot kosztów wynajmu samochodu zastępczego. Informacje dotyczące możliwości najmu pojazdu zastępczego z wypożyczalni współpracującej z (...) oraz informacje o zasadach zwrotu kosztów najmu zostały przedstawione w załączniku. I tak pozwany wskazał, że w przypadku zainteresowania ofertą prosi o kontakt telefoniczny z Zespołem (...) lub bezpośrednio z wypożyczalnią (podany został kontakt do 6 wypożyczalni), że koszt najmu pokrywany jest bezpośrednio przez TU pod warunkiem przyjęcia odpowiedzialności za szkodę, że wynajęty pojazd powinien być klasy nie wyższej niż uszkodzony, że poszkodowany nie jest zobowiązany do skorzystania z przedstawionej oferty jednak wówczas odszkodowanie zostanie ustalone w oparciu o wysokość stawek obowiązujących w wypożyczalniach współpracujących z TU. Dla klasy M (K.) akceptowalna stawka wynosiła 105 zł netto.

Pismem z dnia 9 września 2021 roku pozwany powiadomił poszkodowanego, że zachodzi szkoda całkowita pojazdu. Następnie w dniu 15 września 2021 roku A. D. został poinformowany, że wartość szkody w pojeździe została ustalona na kwotę 4.600 zł, a także, że istnieje możliwość sprzedaży wraku pojazdu za kwotę 2.800 zł, która została ustalona na platformie internetowej na podstawie najwyższej oferty.

Decyzją z dnia 26 września 2021 roku pozwany przyznał odszkodowanie w wysokości 4.600 zł z tytułu szkody całkowitej, która to kwota została wypłacona w dniu 28 września 2021 roku.

(pismo k. 62-62v., k. 70-70v., k. 72-72v., informacja dotycząca najmu pojazdu zastępczego k. 63, wydruk z poczty email k. 64, k. 71, k. 73, wydruk wiadomości email k. 65-65v., decyzja k. 74-74v., potwierdzenie przelewu k. 75)

W dniu 23 września 2021 roku uszkodzony pojazd marki S. (...) przeszedł z pozytywnym skutkiem badanie techniczne.

(wydruk historii pojazdu k. 78-79v.)

Umową z dnia 29 września 2021 roku A. D. przeniósł na powódkę wierzytelność w postaci prawa do zwrotu kosztów z tytułu najmu pojazdu zastępczego oraz wszelkich kosztów związanych z jego obsługą, przysługującą mu względem (...) na skutek szkody komunikacyjnej z dnia 30 sierpnia 2021 roku.

(umowa cesji k. 12, okoliczności bezsporne)

W sporządzonym dnia 29 września 2021 roku oświadczeniu A. D. wskazał, że w związku z doznaną szkodą komunikacyjną nie otrzymał propozycji wynajmu samochodu zastępczego od ubezpieczyciela. Wskazał, że otrzymał od powódki auto zastępcze na cały okres najmu, bez wkładu własnego, bez limitu km, że samochód został podstawiony bez zbędnej zwłoki do jego miejsca zamieszkania, a następnie z tego miejsca odebrany. Poszkodowany sporządził również drugie oświadczenie w treści którego podniósł, że nie posiadał innego pojazdu, który mógłby użytkować, wobec czego na czas likwidacji szkody samochód zastępczy był mu niezbędny.

(oświadczenie k. 18, k. 19)

W dniu 5 stycznia 2022 roku powódka wystawiła fakturę VAT nr (...) na kwotę 12.828,90 zł tytułem: wynajmu samochodu zastępczego za okres 29 dni za stawkę 350 zł netto za dobę, podstawienia i odbioru pojazdu (2 x 100 zł netto) oraz odbioru pojazdu poza godzinami pracy (80 zł netto). Termin płatności przypadał na dzień 12 stycznia 2022 roku.

Pismem z tej samej daty powódka zgłosiła pozwanemu roszczenie dotyczące kosztów najmu samochodu zastępczego.

Decyzją z dnia 17 stycznia 2022 roku pozwany poinformował o przyznaniu z powyższego tytułu kwoty 2.712,15 zł. Wyjaśnił, że zaakceptował 21 dni najmu oraz zweryfikował stawkę dobową za najem do poziomu 105 zł netto, za którą proponowano poszkodowanemu zorganizowanie wynajmu pojazdu. Dwa dni później ubezpieczyciel wypłacił w/w sumę. Pomimo złożenia odwołania pozwany podtrzymał swoje stanowisko.

(faktura k. 16, pismo k. 21, k. 24, k. 25, decyzja k. 22, potwierdzenie przelewu k. 23, okoliczności bezsporne)

Do dnia wyrokowania pozwany nie zapłacił powódce kwoty dochodzonej pozwem.

(okoliczność bezsporna)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawdziwości ani rzetelności ich sporządzenia nie kwestionowała żadna ze stron.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne i zasługiwało na uwzględnienie w części.

W niniejszej sprawie znajdują zastosowanie zasady odpowiedzialności samoistnego posiadacza mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody statuowane w przepisie art. 436 k.c., oraz – w związku z objęciem odpowiedzialności posiadacza pojazdu obowiązkowym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej –

przepisy ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym

i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. W kwestii zakresu szkody

i odszkodowania obowiązują reguły wyrażone w przepisach ogólnych księgi III Kodeksu cywilnego, tj. przepisy art. 361 § 2 k.c. oraz art. 363 k.c. Zastosowanie

w przedmiotowej sprawie znajdują także przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące ubezpieczeń majątkowych.

W myśl przepisu art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zaś zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, zakład ubezpieczeń zobowiązany jest do wypłaty odszkodowania z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczyciel odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody – odpowiada za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynikła. Wysokość odszkodowania winna odpowiadać rzeczywistym, uzasadnionym kosztom usunięcia skutków wypadku, ograniczona jest jedynie kwotą określoną w umowie ubezpieczenia (art. 824 § 1 k.c., art. 36 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Zakład ubezpieczeń w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej wynikającej z umowy ubezpieczenia przejmuje obowiązki sprawcy wypadku. Odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń nie może wykraczać poza granice odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, ale również nie może być mniejsza niż wynikła na skutek ruchu pojazdu mechanicznego szkoda.

Poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń (art. 19 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, art. 822 § 4 k.c.).

W przedmiotowej sprawie bezspornym między stronami był fakt zaistnienia zdarzenia komunikacyjnego z dnia 30 sierpnia 2021 roku, w wyniku którego należący do A. D. samochód marki S. uległ uszkodzeniu. Do zdarzenia drogowego doszło z winy osoby ubezpieczonej w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym Zakładzie (...). Przedmiotem sporu nie była zatem zasada odpowiedzialności pozwanego za przedmiotową szkodę. Pozwany nie kwestionował także uprawnień poszkodowanego do wynajęcia pojazdu zastępczego. Oś sporu w niniejszej sprawie stanowiła stawka dobową za najem, którą pozwany zweryfikował do kwoty 105 zł netto, okres najmu, a także dodatkowe opłaty za podstawienie i odbiór pojazdu (2 x 100 zł netto) oraz za odbiór poza godzinami pracy wypożyczalni (80 zł netto).

Odnosząc się do zarzutów pozwanego godzi się przypomnieć, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego. Jednakże, jak trafnie wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały 7 sędziów z dnia 17 listopada 2011 roku (III CZP 5/11, OSNC 2012/3/28), nie wszystkie wydatki pozostające w związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym mogą być refundowane. Istnieje bowiem obowiązek wierzyciela zapobiegania szkodzie i zmniejszania jej rozmiarów (art. 354 § 2 k.c., art. 362 k.c. i art. 826 § 1 k.c.). Na ubezpieczycielu ciąży

w związku z tym obowiązek zwrotu wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych, pozwalających na wyeliminowanie negatywnych dla poszkodowanego następstw, niedających się wyeliminować w inny sposób, z zachowaniem rozsądnej proporcji między korzyścią wierzyciela a obciążeniem dłużnika. Nie jest celowe nadmierne

rozszerzenie odpowiedzialności odszkodowawczej i w konsekwencji gwarancyjnej ubezpieczyciela. W tożsamy sposób wypowiedział się Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 15 lutego 2019 roku (III CZP 84/18, OSNC 2020/1/6), akcentując, że w ramach tego obowiązku powinnością poszkodowanego, jako wierzyciela, jest lojalne postępowanie na etapie likwidacji szkody przez ograniczanie zakresu świadczenia odszkodowawczego ubezpieczyciela, a nie zbędne powiększanie wysokości szkody. Brak podjęcia takich działań mimo, że leżały w zakresie możliwości poszkodowanego, nie może zwiększać odszkodowania należnego od ubezpieczyciela zobowiązanego do naprawienia szkody. W tym zakresie należy proporcjonalnie wyważyć interesy poszkodowanego i ubezpieczyciela kierując się standardem rozsądnie myślącej osoby, która określone zachowanie uznałaby za celowe, konieczne i racjonalne ekonomicznie. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2017 roku (III CZP 20/17, OSNC 2018/6/56), wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego, przekraczające koszty zaproponowanego przez ubezpieczyciela skorzystania z takiego pojazdu są objęte odpowiedzialnością z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli ich poniesienie było celowe i ekonomicznie uzasadnione. Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że A. D. rozpoczął najem pojazdu zastępczego w dniu zgłoszenia szkody, czyli 1 września 2021 r. Na ten dzień pozwany nie przekazał A. D. jakichkolwiek informacji na temat możliwości zorganizowania pojazdu zastępczego. Informacja w tym zakresie, co przyznał sam pozwany, została przesłana poszkodowanemu za pośrednictwem poczty elektronicznej w dniu 2 września 2021 roku. Rzecz jednak w tym, że rzeczona informacja miała bardzo ogólnikowy charakter. Pozwany poprzestał na wymienieniu nazw współpracujących z nim wypożyczalni oraz wskazał przykładową ich ofertę cenową, bez określenia jednak zasad, na jakich najem by się odbywał, a także bez wskazania warunków, których spełnienie będzie skutkowało tym, że oferta przestanie być przykładowa. Co istotne, przedstawiony cennik nie poddaje się weryfikacji, brak jest bowiem dowodu na to, że stawki te miały realny charakter (pozwany nie załączył umów, które łączą go z podmiotami świadczącymi usługi najmu pojazdu, regulaminów, czy też cenników wypożyczalni), zresztą sam pozwany określił je mianem „przykładowych”. Wskazać również należy, że wprawdzie pozwany zastrzegł w przesłanej informacji, że w każdym przypadku zarówno czas najmu, jak i jego koszt podlegają weryfikacji, zaś wynajęty pojazd powinien być zbliżonej klasy - nie wyższej niż pojazd uszkodzony, to jednocześnie nie wyjaśnił, w oparciu o jakie przesłanki weryfikacja ta zostanie przeprowadzona. W istocie zatem A. D. nie otrzymał żadnej konkretnej informacji na temat najmu pojazdu zastępczego, skoro w oparciu o przesłany jemu dokument nie był w stanie poczynić żadnych konkretnych ustaleń w w/w zakresie. W konsekwencji nie sposób uznać, aby pozwany we właściwy sposób poinformował poszkodowanego o oferowanych przez niego warunkach najmu. Tymczasem oferta powódki, co wynika z oświadczenia A. D., nie przewidywała wkładu własnego ze strony poszkodowanego, czy też limitu kilometrów, a pojazd zastępczy został podstawiony poszkodowanemu do jego miejsca zamieszkania, a odebrany z miejsca wskazanego przez poszkodowanego, bez zbędnej zwłoki w obu przypadkach. Ponadto z zestawienia znajdującego się na karcie 20 akt sprawy wynika, że umowy najmu pojazdu zastępczego zawierane przez powódkę nie przewidują możliwości obciążenia za uszkodzenia najętego pojazdu z winy wynajmującego, czy też opłaty za zniesienie udziału własnego. Wobec tego należy stwierdzić, że w niniejszej sprawie A. D. został pozbawiony prawa do weryfikacji przyjętej od powódki oferty pod kątem jej atrakcyjności, tak w zakresie stawki dobowej, jak również w odniesieniu do samych warunków najmu. Pozwany poprzestając na niezwykle ogólnikowej i częściowej informacji odnośnie proponowanego najmu, nie tylko zachował się nieprofesjonalnie, ale przede wszystkim nielojalnie w stosunku do poszkodowanego, który poniósł szkodę nie z własnej winy. Dlatego też Sąd uznał, że pozwany po pierwsze możliwości zweryfikowania stawek przyjętych przez powoda, po drugie prawa do ich późniejszego kwestionowania. Co wymaga podkreślenia, a co zostało dosłownie podkreślone przez samego pozwanego w (...) dotyczącej najmu pojazdu zastępczego, towarzystwo ubezpieczeń zastrzegło, że koszt najmu zostanie przez niego pokryty pod warunkiem przyjęcia odpowiedzialności za szkodę. Tymczasem pismo pozwanego z 2 września 2021 r. informowało wyłącznie o przyjęciu zawiadomienia o szkodzie, a nie o przyjęciu za nią odpowiedzialności. Zatem A. D. nie miał pewności, czy koszt najmu pojazdu zastępczego zostanie pokryty przez pozwany zakład ubezpieczeń.

Pozwany nie udowodnił także, aby stawki umowne nie miały rynkowego charakteru. Jak wyjaśnił Sąd Okręgowy w Łodzi w wyroku z dnia 5 lipca 2017 roku (III Ca 752/17, L.), obowiązkiem pozwanego, który zakwestionował wysokość szkody jest udowodnienie, że wysokość szkody, wynikająca z dowodów zaoferowanych przez powoda jest zawyżona, a stawka najmu określona w umowie najmu w istotny sposób odbiega od stawek stosowanych na rynku. Udowodnieniu

podlegają fakty, a nie ich brak. To nie powód winien udowodniać, że poniesione koszty najmu samochodu zastępczego nie są zawyżone, lecz pozwany powinien dowodzić, że jest możliwe tańsze wynajęcie samochodu zastępczego takiego typu jak określony w umowie poszkodowanego z powodem. Inaczej niż w przypadku odszkodowania związanego z uszkodzeniem pojazdu mającego umożliwić jego przywrócenie do stanu sprzed szkody, odszkodowanie za wynajem pojazdu zastępczego jest należne tylko wówczas, gdy poszkodowany rzeczywiście takie koszty poniósł. A skoro tak, to powinien udowodnić ich rzeczywistość (faktycznie poniesioną) wysokość. Udowodnienie tego jest możliwe np. w oparciu o dokumenty (umowy, rachunki, faktury) i nie jest konieczne zasięganie opinii biegłego w tej kwestii. Dopiero gdy pomiędzy stronami procesu wywiąże się spór co do relacji poniesionych kosztów do kosztów rynkowych może być potrzebne zasięgnięcie opinii biegłego. Wówczas – zgodnie z art. 6 k.c. - ciężar dowodu spoczywa na stronie, która chce dowieść, że koszty poniesione przez poszkodowanego zostały zawyżone, zatem na pozwanym. W realiach niniejszej sprawy to pozwany zaniedbał swoich obowiązków procesowych, a w konsekwencji to dla niego powstały negatywne skutki procesowe. Skoro nie udowodnił, że stawka wynajmu samochodu zastępczego w wysokości wskazanej w pozwie jest zawyżona, to uprawnione jest uwzględnienie tej stawki. Oczywiście jest przy tym, że wymienione przez pozwanego w (...) dotyczącej najmu pojazdu zastępczego stawki nie stanowią wyznacznika stawek rynkowych. Jednocześnie pozwany w żaden sposób nie wyjaśnił, dlaczego uznał stawkę w wysokości 105 zł netto. Podsumowując tę część rozważań Sąd uznał, że A. D. był uprawniony do wynajęcia pojazdu za stawkę stosowaną przez powoda. Tym bardziej zasadne było żądanie przez powódkę zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego według niższej stawki wynoszącej 270,60 zł za dobę.

Drugą sporną okolicznością pomiędzy stronami był uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego przez A. D.. Należy przypomnieć, że według strony powodowej wynosił on 29 dni, gdyż należy go liczyć od dnia 1 września do dnia 29 września 2021 roku. Pozwany uznał wskazany w umowie początkowy dzień trwania najmu, czyli 1 września 2021 r., jednak skrócił go o 8 dni. Nie ulega wątpliwości, że wskazany przez powódkę okres najmu jest zbyt długi, gdyż jak wynika z historii pojazdu poszkodowany nie sprzedał wraku i podjął się naprawy, którą zakończył najpóźniej w dniu 22 września 2021 roku, albowiem dzień później pojazd przeszedł z wynikiem pozytywnym badanie okresowe. Wobec tego należy zgodzić się ze stroną pozwaną, że uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego przez A. D. wynosił 21 dni i obejmował czas od dnia jego rozpoczęcia (1 września 2021 r.) do dnia otrzymania przez poszkodowanego zawiadomienia o wystąpieniu szkody całkowitej i oferty odkupu uszkodzonego pojazdu (15 września 2021 r.) plus dodatkowe dni na zagospodarowanie wraku (do 21 września 2021 r.).

W związku z powyższym powódka mogła zasadnie wnosić o zwrot kwoty 5.682,60 zł tytułem kosztów pojazdu zastępczego. Powyższa kwota stanowi iloczyn uzasadnionego okresu trwania najmu pojazdu zastępczego, czyli 21 dni oraz wskazanej przez powódkę stawki dobowej najmu wynoszącej 270,60 zł brutto. Ponieważ zakład ubezpieczeń spełnił częściowo roszczenie wypłacając kwotę 2.712,15 zł, do zapłaty na rzecz powódki pozostała różnica pomiędzy obiema kwotami, czyli 2.970,45 zł (5.682,60 zł- 2.712,15 zł).

W ocenie Sądu powódka mogła się ponadto domagać opłat za podstawienie i odbiór pojazdu, a także za odbiór pojazdu poza godzinami pracy wypożyczalni, pozostawały one bowiem w związku przyczynowym ze szkodą. Poszkodowany na skutek zdarzenia drogowego został pozbawiony środka transportu, wobec czego samochód zastępczy musiał zostać podstawiony we wskazane przez niego miejsce. To wiązało się zaś z zaangażowaniem dwóch kierowców i pojazdów przez powódkę, wszak kierowca podstawiający auto zastępcze musi mieć możliwość powrotu do wypożyczalni. Powyższe zaś, co oczywiste, rodzi określone koszty. Taka sama sytuacja zachodzi w przypadku odbioru pojazdu. Co się natomiast tyczy opłaty za odbiór pojazdu poza godzinami pracy Sąd miał na uwadze, że nie w każdej sytuacji poszkodowany ma możliwość zwrotu pojazdu w godzinach pracy wypożyczalni. Chodzi tu nie tylko o brak wolnego czasu, który umożliwiałyby taki zwrot, ale także o sytuację, gdy poszkodowany zwyczajnie potrzebuje skorzystać z samochodu zastępczego w późniejszych godzinach na takich samych zasadach, jak uczyniłby to gdyby był w posiadaniu własnego samochodu. Zasady refundowania kosztów najmu niewątpliwie dopuszczają taką możliwość, wszak okresy najmu uznawane są w dniach, nie zaś w godzinach. Trudno przy tym wymagać od wynajmującego, aby przez 24 godziny na dobę, 7 dni w tygodniu, pozostawał w gotowości do odbioru pojazdu. Skoro zaś brak jest przepisów nakładających na osoby poszkodowane obowiązek zwrotu auta

zastępczego w godzinach pracy wypożyczalni, to nie sposób stawiać poszkodowanemu zarzutu, że swoim zachowaniem zwiększył rozmiar szkody.

Podsumowując uzasadnione roszczenie powódki obejmuje dopłatę z tytułu kosztów najmu auta zastępczego – 2.970,45 zł, opłatę za podstawienie i odbiór pojazdu – 246 zł (2 x 123 zł) oraz opłatę za odbiór pojazdu poza godzinami pracy – 98,40 zł (80 zł netto), co daje łącznie sumę 3.314,85 zł.

Podstawę żądania odsetkowego powódki stanowi przepis art. 481 § 1 k.c. i art. 14 ust. 1 i 2 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych. W myśl art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociaż by opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie. Natomiast zgodnie z treścią przepisu art. 14 ust. 1 i 2 ustawy, zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni, licząc od dnia otrzymania zawiadomienia o szkodzie, gdyby jednak wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym, przy zachowaniu należytej staranności, wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie. W orzecznictwie przyjmuje się przy tym, że ubezpieczyciel popada w opóźnienie, jeśli nie spełni świadczenia, które zostało mu zgłoszone kwotowo, w terminach zakreślonych w przepisach, o których mowa wyżej. Oprócz bowiem zawiadomienia o wypadku (ubezpieczeniowym) wierzyciel powinien określić swoje roszczenie. Od chwili zgłoszenia przez niego roszczeń zakład pozostaje w opóźnieniu, o ile oczywiście roszczenia te będą uzasadnione. Jak już była o tym mowa powyżej powódka wystawiła fakturę VAT nr (...) w dniu 5 stycznia 2022 roku. Tą samą datą powódka oznaczyła pismo, w którym zgłosiła pozwanemu roszczenie dotyczące kosztów najmu samochodu zastępczego. Co istotne oba dokumenty zostały przesłane pozwanemu za pośrednictwem poczty elektronicznej później, bo 14 stycznia 2022 r. Zatem dopiero od tej daty należy liczyć termin 30 dni, o którym mowa w art. 14 ust. 1 i 2 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych. Dlatego też Sąd zasądził kwotę 3.314,85 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 14 lutego 2022 r. do dnia zapłaty.

O kosztach procesu rozstrzygnięto w oparciu o art. 98 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c. zasądzając od pozwanego na rzecz powódki kwotę 669,14 zł stanowiącą różnicę pomiędzy kosztami faktycznie poniesionymi a kosztami, które strona powodowa powinna ponieść, stosownie do wyniku sprawy. Strona powodowa poniosła następujące koszty: 400 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, 900 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika będącego radcą prawnym, obliczonego stosownie do wartości przedmiotu sporu, zgodnie z § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t. j. Dz. U. z 2015 r., poz. 1804) i 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, łącznie 1.317 zł. Strona pozwana poniosła następujące koszty: 900 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika będącego radcą prawnym, obliczonego stosownie do wartości przedmiotu sporu, zgodnie z § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, łącznie 917 zł. Łącznie koszty procesu poniesione przez obie strony wyniosły 2.234 zł, z czego pozwany powinien ponieść koszty w kwocie 1.586,14 zł, proporcjonalnie do części w jakiej uległ w sprawie, czyli w 71% ($2.234 \text{ zł} \cdot 71\% = 1.586,14 \text{ zł}$). Ponieważ pozwany poniósł dotychczas koszty procesu w niższej wysokości należało zasądzić na rzecz powódki kwotę stanowiącą różnicę pomiędzy kwotą, jaką pozwany powinien ponieść, a kwotą jaką dotychczas poniósł (1.586,14 zł- 917 zł). Wobec powyższego Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 669,14 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.